Вже не стачить старих підошов,
але й путь недалечка.
Ось, неборе, і ти підійшов
до свого Берестечка.

У городі — одні пирії,
понад городом — хмари.
Повтікали із бою свої,
а казали — татари...

При паркані — лише жалива,
при душі — порожнеча...
Може, ці сиворунні слова —
тільки шкура овеча?

Може, ікла іще не тупі,
не урвалась вервечка,
і лише бракувало тобі
для душі — Берестечка?